

ZASAVSKA POT

Najprej nekaj suhoparnih podatkov ali poročilo na kratko.

Po dveh dneh trekinga sem napravil 124,08 km daljincev.

Prvi dan 71,74km v bruto 13:59:04, drugi dan 52,34km v bruto 11:31:20.

Obiskal sem 16 vrhov od Bizeljskega do zadnjega na Čemšeniški planini.

Skupaj se je nabralo za 9093 višincev.(po foreruner 305)

Prvi dan 4986m, drugi 4107m. Seveda je tudi spustov za toliko.

Pot sem končal na Izlakah in bi mi po podatkih, da je cela Zasavska dolga 140 km ostalo še slabih 16km.Vendar je sedaj jasno da mora bit celota precej daljša, saj je ostalo po vodniku po Zasavski transferzali in slikci na njem še sigurno tretjino poti.se pravi okrog 50- 60 km.

Pa drugič.

Foreruner 305 mi je zdržal več kot 14 ur.

Poročilo malo bolj obširno brez podatkov Garmina:

Bizeljsko okrog sedme zjutraj.Gostilna Šekoranja, izhodiščna točka.Lepo sredi mesta, markacije in table vse okrog, vendar gostilna je zaprta.Sprehodim se naokrog skozi vrt, pa direkt v kuhinjo, kuharice pijejo kavo in kvantajo, naprosim pečat in pot pod noge proti gradu Podsreda. Pot poteka po asfaltu in se rahlo vzpenja, sonce že napoveduje vroč dan in s pomočjo pridnih jutranjih obdelovalcev vinogradov, ki me obkrožajo se povzpnem na vrh pobočja, kjer sledim markacijam v desno in po dveh kilometrih pri cerkvi ugotovim, da ni prava smer. Nazaj do razpotja, tokrat krenem levo.Do gradu Podsreda nje šlo gladko in na samem gradu hitro dobim pečat od oskrbnice ki je vrtala luknjo v steno, pa nikakor ni sprejela pomoči, češ da so stene v gradu posebne in občutljive. Na hodniku je avtomat za vodo, mrzlo, dobro se odžejamin na polno proti Bohorju. Nekaj manjših težav z orientacijo, Bohor pred nosom, tabla Bohor koča mi vlije nove energije, saj se odločim okrepčati.Zunaj nikogar, notri pa avtobus romarjev, oskrbnik izgubljen, kupim radensko, pojem sendvič in nadaljujem.Proti Lisici je šlo čudovito. Ravno sem razmišljal o tem, kako ti lahko tek postane privzeto gibanje, ko sredi travnika v pobočju navzgor ostanem brez cilja. Le kam? Pojma nimam, kje sem, niti kam moram.Mislím, da moram levo, vendar levo je grapa, zato nadaljujem po poti navzgor, ves čas čakam, da se pot obrne levo, ta pa vztraja desno.ni druge sledim ji. Na 900 višine se končno obrne levo in konča po 20 min sredi gozda.Nisem na pravem hribu, sredi gošče, ki se nadaljuje po strmem pobočju.Čas za počitek, saj se mi v glavi porajajo samoobtožujoče misli.Pojem sendvič, počijem, pa preko pobočja, po stečini divjadi.Obute imam Salomonke za gorski tek, ki se slabo izkažejo, drse na naravni podlagi, kar me preseneti, po nekaj zdrsih pa sem kot gozdni Joža.Opazim vas in se spustim vanjo.Na balkonu, ženska lika, spodaj urejena gostilna.Odžejam se dobim napotke, in z novim zanosom krenem dalje, nekje 50.km poti se bližam. MARKACIJO katera pokriva veliko črko Z najdem, juhuhu, spet sem na moji poti.Še dobro urco in Lisca je osvojena. Ura pa šest. Topel obrok in pijača na račun hiše, ko povem od kje prihajam, ter povabilo naj se še oglasim, češ takih ni.Obljubim, da še pridem in mu zagotovim, da je takšnih še veliko in da jih kdaj pripeljem s seboj.Mudi se mi. Še tri urce do teme, do Zidanega mostu, pa mi stojita nasproti še Lovrenc in Veliko Kozje, skoraj tisočak, Obrok mi da nove energije pot navzdol pa zaleta.Rahel klanec do Lovrenca mi je dal vedeti da sem že utrujen.Pritisnem pečat ob cerkvici in »pohitim« dalje.spuščam se proti vzpetini na drugi strani in potihem si želim, da to ni Veliko Kozje, vendar po imenu sodeč, je, pa tudi markacije v obliki srčkov me peljejo proti njemu.

Boj s samim seboj.Veliko Kozje je Velika Muka. Glava pravi daj še malo, telo pa se upira,

noge pečejo, glava sporoča - zadnji hrib daj, daj, telo pa - ne morem dihat, počitek rabim, glava spet - mudi se nama tema bo, telo - pa žulj na peti imam, kolk me boli ne gre, glava spet - lej sej bo že vrh malo še, telo pa - kurc pa vrh še na sredi nisva jaz pa žulj na podplatu.

Vrh, VRH!!! Iz kovinske škatle vzamem pečat in se zazrem po dolini. V daljavi doline nekje 800m nižje se sveti razkopano pobočje kamnoloma v Zidanem Mostu.

Ura priganja, spust je strm in dolg, prsti boleči, vendar ura priganja, ne bi se rad spuščal tule dol ob svetlobi lampe. Saj gre, bližina cilja za danes mi daje voljo, moč pa energijski gel z jabolko, končno dolina, cesta, most, žel. postaja, stopnice primerne za sedenje, kjer počakam prevoz.

Na zidu, ki podpira pobočje, da ne skrije žel. postajo pod seboj, markacije s puščico in napisom Gore, start jutrišnjega dne.

DRUGI DAN

»Spočit« in poln energije se zaženem v breg ki se dviguje nad Zid. Mostom. Naletim na pobočje kopriv in kratke hlače ter slabo shojena pot mi nista v korist. Da nimaš revme pravijo, ako te opečejo koprive. Jutro je že vroče, sploh na soncu, kako bo čez dan?

Pred vrhom zavijem na Kopitnik, zdi se mi nepotrebno skreniti s poti, a taka je Z pot. Še bolj brez veze se mi zdi, ko na Kopitniku ni moč dobiti pečata, ker je koča zaprta. V rahlem teku se spuščam proti Goram, v hitrem ne gre, in obstanem pred gostiščem s pečatom, odpirajo ob 10.00. ura pa je 9.04 min. Ne, ne morem čakati, spuščam se proti Marnem, kjer je prehod na drugo stran hribov in pobočji. Tečem kolikor mi dopuščajo bolečine pri vsakem koraku, potem pa me prešine misel, da me boli v vsakem primeru, počasi ali hitreje in pospešim tempo, presenečen ugotovim da gre. Na Marnem prečkam cesto in spet v breg proti Šmohorju. Markacije so obnovljene, le nogo pred nogo, dihaj s prepono, ne glej proti vrhu, še malo pa boš na svojem terenu, prenizek tempo imaš, kilometri ti z vsako uro uhajajo, saj bom nadoknadil po znanem terenu. S takimi mislimi sem se povzpел na Šmohor. Se odžejal in okrepil. Spet sendvič. Pasulj v koči mi ni dišal, že tako je bilo vetrovno.

Od tu dalje se mi je zdelo kot bi prišel domov v dnevno sobo. Posvetil sem se lahko samo gibanju, ki je bilo čedalje težje. Po pekočih bolečinah sem sumil, da imam najmanj tri žulje na vsaki nogi, vendar nisem hotel niti pogledati, ker je bila bližina doma zelo mamljiva. Kal, Mrzlica, Sv. Planina, vse to so moji poligoni, in ko sem prečkal proge, katere tedensko obiskujem mi je bilo najtežje, saj sem vedel do minute natančno, koliko potrebujem do doma. Ko sem se nahajal med Mrzlico in Sv. Planino, na predelu Lize, sem vedel da potrebujem največ 15 min do Trbovelj, sem moral vso moč volje usmeriti na pot pred seboj, odganjati zahrbtno misli o domu, prhi, postelji, počitku. Iti mimo doma, po 100 km v dveh dneh, neverjetna izkušnja, sploh če glava pozna pot na naslednja vrhova, ki danes še pričakujeta obiska in oba merita čez jurja, nahajaš pa se nekje na 500. Pa tako blizu postelje. Ob takem razmišljanju, je Liza ostala za menoj. Sv. Planina je ob četrtkih zaprta, brez zadrževanja naprej, proti Čemšeniški, pot se spušča in do pobočja pred vzponom se pride po makadamski cesti, tek ni problem, kljub utrujenosti. Celó zdi se mi, da gre lažje kot pred uro.

Zadnji vzpon na Čemšeniško je zelo strm, mislim, da bolj kot včerajšnji na Vel. Kozje. Vendar mi gre lažje, bolje, ali pa sem že toliko otopel, da delujem kot robot, z znučanimi baterijami. Še po pobočju Čemšeniške, ki je najlepše kar jih poznam, koča med tednom zaprta, samo še spust na Izlake, ki se vleče, vleče, vleče. Zadnji km so neskončni, pa ne tako po uri, ko pogledam nanjo še ni tako hudo, v glavi pa so minute postale dolge. Sicer bi moral priti v dolino malo nad Izlakami proti Trojanam, vendar sem zaradi prevoza skrenil nižje v center

Izlak, kjer me čaka prevoz.

In kaj ostane. Tuširanje, uro prebadanja in oskrbe žuljev, masaža z F23, in seveda, da ne pozabim, tortica za roj. dan.

Pa seveda Radenci jutri, upam da bom 21 spraval pod streho, ne glede na čas. Nasvidenje.

Zgodnje vstajanje mi je vedno delalo nekaj preglavic, tudi današnje ob 4. uri zjutraj se ni razlikovalo. Z napol priprtimi očmi sem nase navlekel opremo, pripravljeno prejšnji večer, in se spustil do avtobusne postaje, čakati avtobus ob 5uri do Izlak .

Pet in petnajst je že, avtobusa ni. Malo pred pol šesto se prikaže, Šofer se opravičuje, okvara kaj čemo, meni pa se zdi, da je malo podremal.

Saj ni hudega, le za pol ure dneva mi je žal, kar se lahko zvečer pokaže za težavo na neznanem terenu.

Končno z dobrimi občutki zagrizem v prvi breg. Proti Zasavski sveti gori. Jutro, ki se budi, psi, ki jih jutranji obiskovalec s štirimi nogami preseneti (tako psi vidijo trekerja s palicami), se zaganjajo in napenjajo verige. Vas ostane za menoj, gozd in pot ki me vodi, misli kje daleč daleč je cilj, kako se bo treba še podvizati, razmišljanje o taktiki, kje jesti kje počivati, me pripeljejo na vrh 822m visoke Svete gore.

Staro obzidje pokopališča vrh gore, s cerkvijo sredi, da temu vrhu res poseben pridih. Koča zaprta, po novem ob ponedeljkih in sredah, vendar v odklenjeni verandi vpisna knjiga ter pečat. Malo okrepčila, odduška, za več ni časa.

Malo sem razočaran, ko prispem okrog hriba, saj so domačini ta del spremenili iz svetišča Mariji, v nekašen Marijaland z zidovi in kičastimi poslikavami, celo skalco s klopami, kjer smo obiskovalci posedeli in občudovali razgled so spremenili v obzidje, neokusno. S temi mislimi sem že tekel navzdol, po peščeni poti, ki vodi na Geoss, Vače. Steza, kolovoz, ter makadamska cesta se menjujejo, rahlo razgibana pot je super za tek. Znamenja ob poti, ter napisne table opozarjajo na davno izgubljene dogodke iz Rimskega cesarstva, tako naprimer sem prvič videl kraj kjer je kmet izkopal Rimsko situlo, simbol Vač, rimsko grobišče Uuuu, nekaj peče na prsih, nujen počitek. Seveda obliž se je odlepil, uporaba prve pomoči in teževa je odpravljena z novim obližem, vendar skrb kako se je sprijel s preznojeno kožo ostaja. Zamenjam še nogavico na desni nogi, ker imam v obuči neprijeten občutek na peti, pa sem pot šele dodobra začel.

Tečem, skoraj bi lahko rekel, da mi je malo dolgočasno, ko ugledam pod seboj Vače, se pravi, treba je nadaljevati nad njimi proti Geossu, kar pa mi preprečuje električni pastir in šavje. Ne, ne bom se spuščal po nepotrebem, zakoračim v šavje in pekoče bolečine po nogah opozarjajo na nezaščiteno kožo v kratkih hlačah, še preko električnega pastirja, travnika, hop pa sem na cesti. Dva ali tri km pretečem po asfaltu, in pri gostišču, ki je seveda zaprto, na to se človek kar nekako navadi, pritisnem žig, ter nadaljujem do spomenika na Geossu, kjer leži geometrično središče Slovenije. Tako so vsaj izračunali geometri. Pravijo, da če bi Slovenijo izrezali iz globusa, in skozi Geoss zapičili os, bi ta ostala lepo v ravnovesju.

In kam sedaj? Najdem markacije naprej po cesti, vprašam žensko na bližnji kmetiji, po Zasavski poti, in jo mahnem dalje. Moja prva velika napaka, ki bo potegnila za seboj še druge, hvala bogu brez večjih posledic razen večih km. Makadamska cesta se spušča. Super za tek. Kamnolom nad Kresnicami, je nad menoj in cesta zavija proti Litiji. O pa menda ja ne, moral bi biti nad kamnolomom na poti proti Jevnici.

Odločim se, da se ne bom vračal, niti ne bom nadaljeval poti, temveč uberem srednjo pot, čez drn in strn proti Kresnicam, ki so v smeri mojega željenega cilja. Prečenje nepokošenega travnika čutijo predvsem mokre noge, vendar tu ni pomoči, vsaj trenutno ne. Spust je bil uspešen, na cesto ob Savi pridem pri Kresniškem mostu, katerega prečim, saj se moja pot nadaljuje od tu naprej po drugem bregu Save. Najdem trgovino, kupim Colo, ter mrzlo vodo za dotakanje v kamelo, in v bifeju spijem kavo, kofein poživi duha in telo, vem pa, da me čaka kar precejšnja razdalja do Jevnice po asfaltu, k sreči ravninska in manj prometna cesta. Lahen tek, skoraj brez prometa zahvaljujoč zapori ceste v gradnji, no vsaj nekaj. Jevnica. Ne izgubljam časa z iskanjem poti proti Jančam, vprašujem domačine, ki me rade volje napotijo, kar se izkaže za drugo napako, napotili so me po cesti. Na vrhu vzpona po uri in pol, ugledam smerokaz pešpoti za Jevnico, 40 min. je pisalo. Vendar ne moreš vedeti ali si potegnil kratko, ker ne veš koliko bi se zamudil ob iskanju krajše poti, tako da včasih krajše postane daljše.

Dom na Jančah, tukaj sem planiral malo daljši odmor, dan je nekje na sredi okrog ene, sezujem se, odnesem oboje nogavice sušit na igrala, copate na sonce, naročim mineštro, kos štrudla, dva izotonika iz hladilnika, inpočivam.

Mineštra dobra, štrudelj še boljši, le račun pretirano zasoljen za kočo na 800m, s cestnim dovozom.

Pol ure je hitro mimo, med obuvanjem ugotovim, da so noge precej bolj na suhem kot pred postankom, zahvaljujoč pekočemu soncu, ki je pripekalo zadnji dve uri, kar so se razkadili oblaki.

Oskrbnika in njegovo ženo sprašujem o najboljši poti proti Polšniku, ki je oddaljen kakšnih 8 ur hoda, vendar se jima niti približno ne sanja, izgleda da sta imela v šoli boljšo oceno iz matematike kot iz zemljepisa 😊

Spust proti Litiji gre tekoče, ker ni prestrm, ampak se lepo v dveh urah spustim v mesto. Na starem zidu je še markacija, malo naprej na hiši tudi, skozi center pa se izgubi, nihče ne pozna planinske poti za Ostrež, vsi le cesto proti Polšniku. Odločim se za cesto proti Šmartnem pri Litiji, tam pa se spet pozanimam o poti.

Šmartno. Oče in sin grabita seno, v pesjaku dva odrasla bernska planšarska psa in štirje mladiči, zganjajo hrup, jaz pa sprašujem za pot.

Oča mi vse razloži, vendar spet po cesti, pa kako so hodili peš, pa s kolesom, pa z mopedom, jaz pa nimam časa, nočem biti nesramen, se zahvaljujem in nadaljujem pot, le kako drugače kot po cesti. 16km hriba da je, je rekel. No pa dajmo. Na tabli piše 7% klanec, vsaj to ni prestrmo, kjer se malce poravna tečem, drugje hodim, včasih mi tempo povsem upade, potem dodam malo energije v obliki turškega medu z mandlji. In ko me hoče volja prepričati naj sedem, potegnem iz nahrbtnika aduta, Coca colo ki jo tovorim v ta namen iz Kresnic, ter pest dateljnov. Kar med hojo použijem, in energija se kmalu povrne.

Vrh in razpotje, povprašam fantiča na kolesu iz bližnje kmetije za Polšnik, po makadamski cesti navzdol 4 km, super za tek, vsekakor bolje kot zadnji 16km asfalta. Končno Polšnik, sedem preobujem nogavice, katere sem sušil na nahrbtniku, malo pojem ter se pripravim za zadnje dejanje. Spet na planinski poti, Ostrež, ki je le malo dvignjena skala nad cerkvico na hribčku, je kmalu za menoj, pečat na bližnji kmetiji, Kum v daljavi. Prihajam, še fotko mojega cilja in pot pod noge. Malo me zmede ker se obrne stran od Kuma, sam bi jo ubral ravno v nasprotno, vendar danes ne zapuščam več markacij, vsaj ko mislim, da sem na

pravi. Kmalu se izkaže, da je prava saj me okrog hriba pripelje do vasi Podkum, še dve uri je markirano, dajmo podvizajmo se noč prihaja.

Uberem jo še po pobočju proti Kumu, vendar se samemu vrhu ognem in pridem nižje doli na cesto, kamor me pride iskat moja draga z avtomobilom.

še nekaj podatkov:

Garmin se mi je ugasnil po 14urah in 11 minutah pri 75,56km.
ocenjujem da sem nato naredil še vsaj 5 km.

se pravi da je celotna Zasavska planinska pot dolga, najmanj 180 km.

Delal sem jo v treh zamahih, prvi je bil 72km, drugi 42, in tretji 80. Če odštejem nekaj tavanj, lahko zaključim da je dolga okrog 180 in ne 140 kot je navedeno v virih.

po planinskem vodniku je normirana na 58,75 ur hoje, sam sem z njo opravil v Bruto času 14 + 11 + 15 ur.

Vse kar mi je ostalo, je da sedaj, ko v glavnem poznam traso, poskusim ob priliki opraviti s potjo v enem zamahu.

Za regeneracijo sem uporabil hlad Postonjske jame, ter plavanje v piranskem zalivu. Čudodelno!

Zapisal: Leon, 2008